

**День захисників
свободи у Литві
Дзійні Оброїсців Волноці
на Литві**

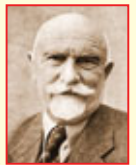
Трагічний зимовий день об'єднав мешканців Вільноса. Трагічний зимовий день з'єднав мешканців Вільноса.

str. 3

**Волинь на знімках
Яна Булка
Волинь в об'єктиві
Яна Булка**

Подорож знайшла відображення у серії з 21 поштової листівки. Внаслідок подорожі з'явилися серія листівок складаюча з 21 поштовок.

str. 4

**„Питні меди - 2011”
„Miody Pitne - 2011”**

На конкурс з'їхалося близько двадцяти бджеларів. На конкурс приїхало близько двадцяти псцеларів.

str. 6

**Джазові колядки
Jazzowe kolędy**

9 січня, у неділю, джазмени заграли колядки. 9 січня в неділю в Луцьку жаззмени заграли колядки.

str. 7

**Неповносправні хочуть
і можуть працювати
Niepełnosprawni chcą
i mogą pracować**

Стажування проходитиме з 1 лютого до 31 травня 2011 року. Стаже об'єднані в дні з 1 лютого до 31 травня.

str. 11

**Наш
передплатний
індекс: 49053**

Щедрий вечір! Добрий вечір!

Світ уже починає забувати про новорічне шаленство. Натомість на Україні відбувається щорічне дежа вю – святкування Старого Нового року. Згідно з юліанським календарем (за старим стилем), грекокатолики та православні розпочнуть новий рік на 13 днів пізніше.

Дякуючи 14 січня? Календар юліанський введений за наказом Юлія Цезаря і почав об'єднувати 1 січня 45 років до народження Христа, початково тільки в імперії римській. Разом з ростом імперії римської імперії об'єднали майже всю Європу і частину Близького Сходу.

У кінці X в. Русь Кієвська прийняла разом з християнством теж і бізантійську версію календаря юліанського. Уже в той час були потрібні поправки і реформи. У 1582 році календар введений папою Григорієм XIII календар нового стилю – тзв. Григоріанський (який теж є незвичайно точним). Зреформований календар початково прийняли тільки країни католицькі. До країн протестантських потрапили в XVIII столітті, а Росія прийняла його тільки в 1918 році.

Хоча більшість країн, у тому числі Європи, визнає новий календар, традиція юліанського календаря є ще живою. Для слов'ян Східних і Південних це є традиція робити подарунки і чашувати фуртки, спроби господарчого, а потім запитання до їх власників „окупуй”.

Дзійні Маланка – це не тільки традиція, але і можливість добре провести час. Це відповідник польського sylwestra, найважливіша ніч в році – вітання шампанським і тостами в товаришній компанії, родина і знайомих, нові друзі і друзі покоління і припорошило до традиції.

Кієвцем. Pewnego dnia, gdy Księżyc udał się na polowanie, potężny wąż wykradł Małankę z pałacu Łady i ukrył w królestwie podziemnym. Uwolnił ją Wasyl i się z nią ożenił. W ten oto sposób Wasyl i Małanka zostali głównymi postaciami tzw. chodzenia z kozą, barwnego przedstawienia pełnego żartobliwych scenek, piosenek i harców, mającego miejsce w przeddzień Nowego Roku. Na українським столі цього дня не повинно забракати ядла, особливо м'яса, яке символізувало достаток і плодороддя.

Старий Новий Рік не може бути без щедривок. По домівках ходять групи веселых переодягнених на різні способи коледників виншуючих господарювачів всього доброго в Новому Рокі – уроджайу, здоров'я, радості, і т.д.

Вігілья Нового Рокі є przede wszystkim wieczorem wróżb i magii. W wielu wiejskich regionach Ukrainy wciąż żywa jest tradycja robienia dowcipów w nocy z 13 na 14 stycznia – wynoszenia i chowania furtek, sprętu gospodarczego, a potem zażądania od ich właścicieli „окупуй”.

Дзійні Маланка – це не тільки традиція, але і можливість добре провести час. Це відповідник польського sylwestra, найважливіша ніч в році – вітання шампанським і тостами в товаришній компанії, родина і знайомих, нові друзі і друзі покоління і припорошило до традиції.

Світ уже починає забувати про новорічне шаленство. Натомість в Україні відбувається щорічне дежа вю – святкування Старого Нового року. Згідно з юліанським календарем (за старим стилем), грекокатолики та православні розпочнуть новий рік на 13 днів пізніше.

Чому саме 14 січня? Юліанський календар був запроваджений за дорученням Юлія Цезаря і став обов'язковим 1 січня 45 року до народження Христа, спочатку тільки у Римській державі. Разом з розростанням Римської імперії календар було розповсюджено майже у всій Європі та частині Близького Сходу.

У кінці X ст. Київська Русь разом з християнством прийняла також візантійську версію юліанського календаря. Уже той рік був неточний і потребував реформування. У 1582 році папа Григорій XIII запровадив новий календар, так званий григоріанський (який також не був дуже точним). Реформований календар спочатку використовували тільки католицькі держави. До протестантських країн він дійшов у XVIII ст., а Росія прийняла його тільки в 1918 році.

Хоча більшість країн, у тому числі Східної Європи, визнає новий календар, традиція юліанського календаря є ще живою. Для східних і південних слов'ян це є можливість частіше посягати на подарунки і чашувати фуртки, спроби господарчого, а потім запитання до їх власників „окупуй”.

Дзійні Маланка – це не лише традиція, але і можливість добре провести час. Це відповідник польського Sylwestra, найважливіша ніч в році, яку святкують із шампанським та тостами у товаришній компанії, сім'ї і знайомих, яка об'єднує покоління, нагадуючи про традицію гармонії і кохання. Маланка мала

2011-ий – Рік Чеслава Мілоша

2011 rokiem Czesława Miłosza

Рок 2011 обходzony będzie в Polsce jako rok Czesława Miłosza, laureata literackiej nagrody Nobla в року 1980. 30 czerwca przypada 100. rocznica urodzin pisarza.

Poeta, prozaik, eseista, tłumacz, historyk literatury, prawnik i dyplomata. Laureat Nagrody Nobla в dziedzinie literatury (1980), Neustadt International Prize for Literature (1978) oraz wielu innych prestiżowych nagród literackich, tłumaczony на czterdzieści dwa języki. Doktor honoris causa wielu uniwersytetów в USA i в Polsce, honorowy obywatel Litwy i miasta Krakowa; profesor Uniwersytetu Kalifornijskiego в Berkeley i Uniwersytetu Harvarda; kawaler Orderu Orła Białego - to tylko mała część z tego co można powiedzieć о Miłoszu.

Rok Miłosza został już wpisany do kalendarium UNESCO i będzie obchodzony nie tylko в Polsce, ale на całym świecie (m.in. на Litwie, gdzie poeta się urodził). Na program Roku Miłosza złożyły się nowe wydania książkowe, konferencje, dyskusje, poświęcone mu wystawy, organizowane в Polsce i за границą – od Krasnojarska przez Wilno, Krasnograd, Kraków, Paryż po Nowy Jork i San Francisco. Jego najważniejszy punkt – druga już edycja Festiwalu Miłosza, który odbędzie się в Krakowie 9-15 maja 2011 r. W dawnym dworku rodziny Miłoszów в Krasnogradzie dobiega końca budowa Międzynarodowego Centrum Dialogu. Zostanie ono otwarte już в червцу, в 100. rocznicę urodzin polskiego noblisty. W ogólnopolskie obchody roku noblisty włączy się także Suwałki. W tym mieście urodzili się rodzice Miłosza. Wszystkie miejskie placówki kulturalne przez cały rok będą przypominać postać i twórczość pisarza. Imprezy związane з роком Miłosza odbędą się także на Wołyniu, zorganizowane przez Konsulat Generalny RP в Łucku в współpracy з partnerami polskimi i ukraińskimi.

Czesław Miłosz urodził się 30 czerwca 1911 roku в Szetyniach на Litwie. Studiował на Uniwersytecie Stefana Batoroego в Wilnie, najpierw polonistykę на Wydziale Humanistycznym, następnie право на Wydziale Nauk Społecznych. Zadebiutował в 1930 на łamach uniwersyteckiego pisma „Alma Mater Vilnensis” wierszami „Kom-

pozycja” i „Podróż”. Był członkiem grupy poetów „Zagary” i współtwórca pisma о tej samej nazwie. Pracował в Polskim Radiu Wilno.

Okupację niemiecką przetrwał в Warszawie. Uczestniczył в podziemnym życiu literackim, pod pseudonimem Jan Syruć opublikował в 1940 r. tom Wiersze. Po upadku powstania warszawskiego wyjechał do Krakowa, в którym pozostał до końca 1945 roku.

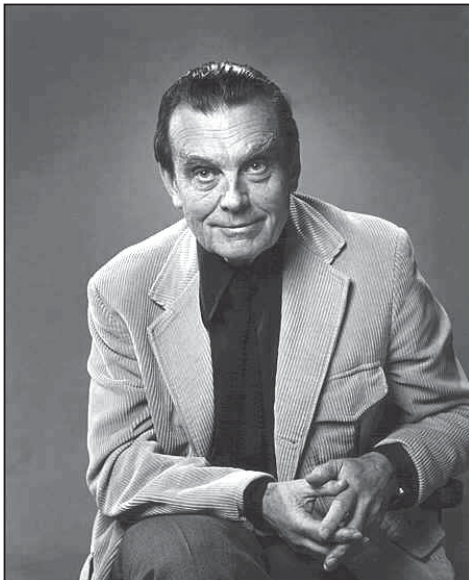
Po wojnie Czesław Miłosz pracował в służbie dyplomatycznej PRL – в USA i в Francji до roku 1951, kiedy то зwrócił się в Paryżu о azyl polityczny.

W latach 1951-1989 – żył на emigracji. Do roku 1960 mieszkał we Francji а następnie przeprowadził się do Stanów Zjednoczonych, gdzie wykładał literaturę słowiańską на Uniwersytecie Kalifornijskim в Berkeley oraz на Harvardzie. Do roku 1989 publikował głównie в emigracyjnym wydawnictwie paryskiej „Kultury” i в Polsce poza cenzurą.

W PRL oficjalnie uznany за zdrajcę, został uroczystie potępiony przez Związek Literatów Polskich. Do 1980 в Polsce istniał zakaz publikacji jego utworów oraz wymieniania jego nazwiska. Książki Miłosza były drukowane в podziemiu lub przemycane з zagranicy.

Stosunek władz polskich do Miłosza zaczął się zmieniać po 1980 r., kiedy poeta otrzymał literacką nagrodę Nobla. Rok później przyjechał do kraju, gdzie jego utwory zostały już oficjalnie wydane (choć część z nich oceniano, а część mogła się nadal ukazywać tylko в wydaniach podziemnych). Stały się one natchnieniem dla rozwijającej się opozycji politycznej. W 1981 r. otrzymał doktorat honoris causa Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, а в 1989 r. Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Na początku lat 90-tych XX wieku powrócił do kraju, został członkiem Polskiej Akademii Umiejętności. Był także członkiem Stowarzyszenia Pisarzy Polskich. Od roku 1989 mieszkał równoległe в Berkeley oraz в Krakowie. Zmarł 14 sierpnia 2004 в Krakowie i został pochowany в Krypcie Zasłużonych на Skałce.

Twórczość poetycka Miłosza в opinii międzynarodowej krytyki jak i współczesnych mu poetów to jedno з najbardziej znaczących zjawisk naszej epoki literackiej. Decydujący wpływ на twórczość poety wywarło Wielkie Księstwo Litewskie wraz з swą wielokulturową i tolerancyjną atmosferą, на którego dawnych terenach Miłosz się wychował. Inspirację stanowiło dla niego zarówno spokojne życie на wsi, jak i szalone podróże з ojcem.

Jako powieściopisarz zyskał rozgłos powieścią „Zdobycie władzy” (1953), о instalowaniu władzy komunistycznej в Polsce. Jego książka „Zniewolony umysł” do dziś uważana за wybitną próbę naukowej analizy działania propagandy komunistycznej, а „Rodzinna Europa” ciągle jest jedną з najlepszych książek о przygodach „średnioeuropejskiej” mentalności.

Miłosz był też autorem przekładów на język polski W. Szekspira, J. Miltona, Eliota, poezji Yeatsa. Przekładał także wybrane księgi Biblii oraz polską poezję на język angielski.

Natalia DENYSIUK

2011-ий рік буде відзначатися у Польщі як Рік Чеслава Мілоша – лауреата Нобелівської премії з літератури (1980 р.). 30 червня минає 100-та річниця від дня народження письменника.

На місці колишньої садиби сім'ї Мілошів у Кrasнограді завершується будівництво Міжнародного центру діалогу. Центр відкриють уже в червні, в 100-ту річницю від дня народження польського нобелівського лауреата.

До загальнопольського вшанування Roku видатного письменника також предносять Суwałки. У цьому місті народилися батьки Мілоша. Усі міські культурні заходи просять просять і творчість письменника.

Рік Мілоша уже записано до календаря ЮНЕСКО, його відзначатимуть не тільки у Польщі, але й в усьому світі.

Чеслав Мілош народився 30 червня 1911 року в селі Шетейні у Литві. Навчався в Університеті Стефана Баторо у Вільно, спочатку вивчав полоністику на гуманітарному факультеті, потім – право на факультеті суспільних наук. Дебютував у 1930 році на шпальтах університетського журналу „Alma Mater Vilnensis” віршами „Композиція” і „Подорож”. Був членом групи poetів „Жагари” і співтворцем журналу з однойменною назвою. Працював на Польському радіо „Вільно”.

Німецьку окупацію пережив у Варшаві. Брав участь у підземному літературному житті, під псевдонімом Ян Сиручь опублікував у 1940 р. книгу „Вірші”. Після поразки Варшавського повстання виїхав до Кракова, де перебував до кінця 1945 року. Після війни Чеслав Мілош працював на дипломатичній службі Польської Народної Республіки – у США та Франції до 1951 року, коли попросив політичний притулок у Парижі.

У 1951-1989-их роках – в еміграції, до 1960-го – у Франції. Потім Мілош переїхав до США, де викладав слов'янську літературу в Каліфорнійському університеті в Берклі та у Гарварді. До 1989 року його твори переважно публікувалися в еміграційному видавництві паризької „Культури” і в Польщі поза цензурою.

У ПНР письменник був офіційно визнаний зрадником та засуджений Спілкою польських літераторів. До 1980-го

у Польщі існувала заборона публікувати його твори та згадувати його прізвище. Книжки Мілоша друкувалися у підпіллі та привозилися з-за кордону.

Ставлення польської влади до Мілоша почало змінюватися після 1980 р., коли поет отримав Нобелівську премію у галузі літератури. Через рік він приїхав до Польщі, де його твори уже були офіційно видані (хоч частину з них було піддано цензурі, а частина – могла, як і раніше, з'явитися тільки у підпіллі виданнях). Його книги надихали політичну опозицію. У 1981 р. Чеслав Мілош отримав ступінь почесного доктора Люблінського католицького університету, а в 1989 р. – Ягеллонського університету.

На початку 90-их років XX ст. повернувся до Польщі, став членом Польської академії знань. Був також членом Спілки польських письменників. З 1989 року проживав у Берклі та Кракові. Помер 14 серпня 2004 року в Кракові, похоронений у Критті Заслужених на Скалці.

Поетична творчість Мілоша, на думку міжнародних критиків та poetів-сучасників – одне з найбільш значимих явищ нашої літературної сучасності. Вирішальний вплив на творчість poeta здійснило Велике князівство Литовське разом зі своєю багатокультурною і толерантною атмосферою, аде на його колишній території Мілош виживав. Його однакові надихало спокійне життя у селі, як і шалені подорожі з батьком.

Письменник прославився завдяки роману „Здобуття влади” (1953), який розповідає про становлення комуністичної влади у Польщі. Його книжка „Поневолений розум” до сьогодні вважається видатною спробою наукового аналізу впливу комуністичної пропаганди, а „Родина Європа” дотепер є однією з найкращих книжок про пригоди „центральноєвропейської” ментальності.

Чеслав Мілош також був автором перекладів на польську мову В.Шекспіра, Дж.Мільтона, Еліота, поезій Єйтса. Перекладав також вибрані книги Біблії, а також польську поезію на англійську мову. **Наталія ДЕНІСУК**

День Оброńców Wolności на Litwie

Już od 20 lat w Wilnie, 13 stycznia wieczorem koło budynku Litewskiego Radia i Telewizji płoną ogniska na pamiątkę krwawych wydarzeń. Co roku przychodzą tam ludzie starsi, studenci, młodzież szkolna i rodzice z dziećmi. Przychodzą żeby uszanować pamięć ofiary życia oddanego za Ojczyznę i wyjątkowego poczucia wspólnoty, które w tamten tragiczny zimowy dzień zjednoczyło mieszkańców Wilna.

13 stycznia 1991 roku Armia Radziecka dokonała szturmu na wieżę telewizyjną ochraniającą przez ludność cywilną, w większości studentów. Litwini bronili przed komandosami wejścia do studia, z którego do ostatniej chwili nadawany był program wolnej Litwy. Ludzie kładli się na ziemię, tworząc żywe zapory przed gąsienicami czołgów. Do walki przeciw kilku tysiącom cywilów użyto oddziału „Alfa”, albowiem akcja miała ściśle polityczne podłożę. 25 żołnierzy Alfy używając granatów ogłuszających, kolb karabinów i butów przedarło się do studia telewizyjnego i przerwał nadawanie programu. Pięciu ludzi na zewnątrz powstrzymywało tłum granatami ogłuszającymi a reszta walczyła w środku z ochroną budynku. Obrońcy używali do powstrzymania atakujących wody z węży strażackich, butelek z benzyną i freonem z systemu przeciwpożarowego. Żołnierze Alfę w czasie całej akcji nie użyli podobno broni palnej. Rano opuścili budynek na pokładach BTR-ów.

W czasie ataku na Wieżę Telewizyjną w Wilnie zginął jeden żołnierz, najprawdopodobniej od strzału w głowę oddanego przez jego dowódcę. Przyczyną zniszczenia miała być odmowa wykonania rozkazu. Tego dnia od kul sowieckich żołnierzy, sił OMONU i pod gąsienicami czołgów zginęło w Wilnie 14 osób, a kilkaset zostało rannych. Ten zamach stanu został zainspirowany przez przywódców ówczesnej proradzieckiej Komunistycznej Partii Litwy.

Żołnierze sowieccy po zajęciu siłą Wieży Telewizyjnej oraz Domu Prasy nie zdecydowali się na atak budynku parlamentu. Nie zdecydowali się z obawy przed dużą liczbą ofiar wśród ludności cywilnej, która żywym łańcuchem otoczyła gmach obrad posłów Sejmu Restytucyjnego. Ludzie zbudowali dookoła budynku parlamentu prowizoryczne barykady. Wówczas do obrony posłów i parlamentu stanęło

około 100 tys. obywateli. Ludzie, nie zważając na siarczyste mrozy stali na straży budynku, w każdej chwili gotowi na atak sowieckich wojsk. Aby się ogrzać palili ogniska i śpiewali pieśni patriotyczne. Następnego dnia Litwini przysłali tłumnie oddać hołd zabitym. Wydarzenia te wywołały wielki, powszechny protest na Litwie, wzbudzając solidarność całego społeczeństwa ponad podziałami narodowościowymi.

Warto przypomnieć, że wśród manifestantów broniącymi wtedy parlamentu oraz Wieży Telewizyjnej i Domu Prasy, byli również wileńscy Polacy. Istotną rolę odegrała aktywność w czasie tych wydarzeń rządu polskiego, który wspierał Litwinów wszelkimi możliwymi środkami politycznymi na arenie międzynarodowej oraz zorganizował znacznych rozmiarów pomoc materialną dla Litwy. W wileńskim parlamencie, który był głównym celem wojsk sowieckich, wspólnie z litewskimi posłami czuwali przedstawiciele Obywatelskiego Klubu Parlamentarnego z Polski.

Z historii

W drugiej połowie lat 80-tych na Litwie, na fali gorbaczewskiej pierestrojki ujawniły się od dawna ukrywane dążenia. W 1987 r. uroczystość obchodzono sześćsetlecie Chrztu Litwy, a w rocznicę układu Ribbentrop – Molotow odbyła się w Wilnie potężna demonstracja. Rozpoczęły się wówczas dwa równoległe procesy - narodowego i państwowego odrodzenia Litwinów. W dniu 3 czerwca 1988 r. powstał Litewski Ruch na Rzecz Przebudowy w skrócie nazywany „Sajudisem”.

Wydarzenia zaczęły narastać lawinowo. Jeszcze w tym samym 1988 r. Rada Najwyższa LSRR podjęła uchwałę, przewidującą, że na terytorium Republiki Litewskiej moc obowiązującą mają tylko ustawy uchwalone bądź ratyfikowane

przez Radę Najwyższą LSRR. 8 lutego 1990 r. Rada Najwyższa uznała uchwałę Sejmu Ludowego z 1940 r. o przyłączeniu Republiki Litewskiej do ZSRR za bezprawną, a przeprowadzone 24 lutego 1990 wybory parlamentarne przyniosły zdecydowane zwycięstwo kandydatom „Sajudisu”. Wreszcie prawdziwym przełomem stał się „Akt o przywróceniu niepodległości państwa litewskiego” proklamowany 11 marca 1990 r.

21 sierpnia 1991 załamał się w Moskwie pucz Giennadija Janajewa i sowieckie siły opuściły wieżę telewizyjną w Wilnie, a na placu Łukiskim obalono pomnik Lenina. Wydarzenia te, zdaniem wielu historyków oraz polityków, stanowiły decydujący zwrot w walce o niepodległość Litwy. Zapoczątkowały też rozpad ZSRR.

P.S.

W 2011 roku upłyne 20 lat od tych wydarzeń. Litewska prokuratura generalna zmienia zarzuty wobec radzieckich żołnierzy, którzy 13 stycznia 1991 r. strzelali w Wilnie do demonstrantów. Ściga ich teraz za przestępstwo wojenne, które nie ulega przedawnieniu.

Litwa wciąż bezskutecznie zabiega o wydanie przez Białoruś generała Władimira Uschopczika, który dowodził oddziałami radzieckich żołnierzy i którego podejrzewa się o wydanie rozkazu użycia broni. General Uschopczyk mieszka dziś na Białorusi i jest na emeryturze. 25 byłych oficerów, których Litwini podejrzewają o współudział w zabójstwie żyje albo w Rosji, albo na Białorusi.

MW

День захисників свободи у Литві

Уже 20 років поспіль у Вільнюсі щорічно увечері 13 січня біля сейму, який знаходиться неподалік будинку Литовського радіо і телебачення та телевізійної вежі, палають вогнища на знак пам'яті про криваві події. Сюди приходять люди похилого віку, студенти та школярі, батьки приводять своїх дітей, щоб освіжити і зберегти у своїй пам'яті жертву, принесену за Вітчизну людським життям. Трагічний день, 13 грудня 1991 року, об'єднав цілий Вільнюс.

Події накопувалися лавиною, ще того самого 1988 року Верховна рада ЛРСР прийняла рішення, що на території Литовської республіки усі ухвали повинні бути прийняті чи ратифіковані виключно литовською Верховною Радою. 8 лютого 1990 року Верховна Рада визнала неправомірним прийняте у 1990 році рішення Народного сейму про приєднання Литовської республіки до СРСР, а проведені 24 лютого 1990 року парламентські вибори принесли перемогу з значною перевагою голосів кандидатам «Саюдісу». Справжнім проривом став «Акт про відродження незалежності Литовської держави», проголошений 11 березня 1990 року.

21 серпня 1991 року в Москві путч Геннадія Янаєва зазнав поразки і радянські війська залишили телестудію у Вільнюсі, а на Лукіському майдані було демонтовано пам'ятник Леніну. Ці події, на думку багатьох істориків і політиків, стали переломним моментом у боротьбі за незалежність Литви. Вони започаткували розпад СРСР.

P.S.

У 2011 році минає 20-та річниця цих подій. Генеральна прокуратура Литви змінила звинувачення щодо радянських солдатів, які 13 січня 1991 року у Вільнюсі стріляли у демонстрантів. Вони піддані переслідуванню за військовий злочин, часу давності для якого не існує.

Литва безуспішно продовжує вимагати від Білорусі видачі їй генерала Владіміра Усхопчика – головнокомандуючого радянськими військами, якому висувалося звинувачення у наказі застосувати зброю. Генерал Усхопчик тепер проживає у Білорусі, вийшов на пенсію. 25 колишніх офіцерів, яких литовці підозрюють у співучасті в цих вбивствах, проживають на території Росії та Білорусі.

BM

Волинь на знімках фотографа Яна Булгака

Волюнь в об'єктиві Яна Булхака

Jan Bułhak – fotografik z woli bożej, mistrz uwyożaję klasy, którego nie bez powodu wysokożę za „swoję” Białoruś, Litwa i Polska – urodził się 6 października 1876 roku w Ostaszynie pod Nowogródkiem. Ukończył gimnazjum klasyczne w Wilnie (1897 r.), wstąpił na Wydział Filozoficzny Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie (po dwóch latach zostawił studia ze względu na trudną sytuację materialną). W 1912 roku założył zakład fotograficzny, od 1919 był kierownikiem Zakładu Fotografii Artystycznej na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie.

Фотограф із ласки Божої, майстер високого класу, якого небезпідставно вважають своїм Білорусь, Литва і Польща, Ян Булгак народився 6 жовтня 1876 року в місті Осташин на Новогрудщині (Білорусь). Закінчив класичну гімназію у Вільні (1897р.), вступив на філософський факультет Ягеллонського університету в Кракові (провчившись два роки, залишив навчання через скрутне матеріальне становище). 1912 року заснував фотоательє, з 1919-го – керував фотолабораторією при факультеті образотворчого мистецтва Віленського університету імені Стефана Баторія.

Jan Bułhak był etnografem, folklorystą, historykiem fotografii, mistrzem gatunku artystycznego, krajoznawczego, pejzażystą i portrecistą. Był także założycielem i prezesem Fotoklubu Wileńskiego. Współpracował z Józefem Zawadzkiem, wydawcą i drukarzem, właścicielem księgarni i drukarni w Wilnie i Józefem Zmigrodzkim, fotografem i wydawcą. Wskutek tej współpracy pojawiło się kilkadziesiąt pocztówek: seria „Nowogródek” (Wydawnictwo Jan Bułhak i J. Zmigrodzki), kilka serii pod tytułem „Wilno” (Zawadzki i Bułhak, drukarnia).

Do 1945 roku Jan Bułhak mieszkał w Wilnie – mieście, które bardzo kochał, któremu oddał najlepsze lata swojego życia i większą część swojej twórczości. W 1944 roku spłonęła jego fototeka, a w niej ponad 10 tysięcy zdjęć; około 6 tysięcy dotyczyło Wilna i Wileńszczyzny. Od 1945 roku mieszkał w Warszawie. W tym roku odbyła się jego pierwsza powojenna wystawa „Warszawa 1945 r. na zdjęciach Jana Bułhaka”. Jan Bułhak uczestniczył w 174 międzynarodowych wystawach. W 1947 roku był współzałożycielem Związku Polskich Artystów Fotografów. Zmarł w Giżycku 4 lutego 1950 roku.

Jan Bułhak – autor wielu książek, poświęconych folklorowi, krajoznawstwu, historii fotografii, przede wszystkim: „Pieśni wielkanocne w Mińszczyźnie (wołoczebniki)” (1911), „Fotografia” (1931), „Estetyka światła” (1936), „O pierwszych fotografach wileńskich z XIX wieku” (1939). Książkę wspomnień „Kraj lat dziecińczych” zilustrował własnymi zdjęciami, które powstały na przełomie XIX-XX wieku, gdy mieszkał niedaleko Nowogródka. Publikował swoje artykuły i zdjęcia w czasopiśmie „Więstnik Fotografii”, „Rocznik ziem Wschodnich”, „Kalendarz ziem Wschodnich”, innych czasopiśmie specjalistycznych w wielu krajach.

W jego dorobku twórczym – albumy „Grodno”, „Stary Lwów”, „Wilno”, album-skladanka „Uniwersytet Stefana Batorego w Wilnie”; serie: „Krajobrazy litewskie na zdjęciach Jana Bułhaka”; „Krajobrazy polskie”; „Wilno na zdjęciach Jana Bułhaka” (istnieje dziesięć serii); „Państwowa Biblioteka im. Wróblewskich w Wilnie”; „Wilno. Monaster Św. Ducha”; „Nowogródek. Dom Mickiewicza”; „Nowogródek. Góra Mendoga”; „Szlakiem Mickiewicza. Parafialny kościół”; „Wołyń na zdjęciach fotografa J. Bułhaka”; tysiące zdjęć

poza seriami; część z nich podpisana po niemiecku. Geografia jego podróży zachwycza: Drusieniki, Grodno, Karpaty, Krzemieniec, Uściług, Łuck, Warszawa, Stepań, Ołyka, Począjów, Kostuchnowka, Lwów, Klewań, Janowa Dolina, Międzyrzecz Ostrowski, Wiszniewiec, Ostróg, Dubno, Nowogródek, jeziora Świataż i Świetaż (ukraińskie i białoruskie) i Narocz, Wilno i Wileńszczyzna, – dziesiątki miast, miasteczek i wsi Białorusi, Litwy, Polski i Ukrainy.

Liczba pocztówek, które powstały w oparciu o zdjęcia Jana Bułhaka poświęcone Wołyńni, w porównaniu do całej jego spuścizny nie jest duża, ale to nie zmniejsza ich wartości. W 1939 roku w drukarni „Książnica Atlas” we Lwowie pojawiły się pocztówki: „Wołyń. Typy ze Stepania”, „Wołyń. Począjów: rynek i lawra”, „Wołyń. Janowa Dolina. Robotnicy w kamieniołomach”, „Reduta Piłsudskiego koło Kostuchnowki”, „Wołyń. Krzemieniec, ulica Krawiecka”, „Wołyń. Zamek Lubarta w Łucku”, „Uściług. Pomnik Św. Franciszka” [na cmentarzu]; Wołyńskie Muzeum Krajoznawcze, inw. nr DM-33210].

Wskutek podróży Jana Bułhaka po Wołyńni w latach 1937-1939 pojawiła się seria składająca się z 21 pocztówek pod tytułem „Wołyń na zdjęciach fotografa Jana Bułhaka”, która ukazała się nakładem Łuckiego Oddziału Powiatowego Towarzystwa Krajoznawczego w drukarni „Grafika” w Wilnie. Niektóre pocztówki z tej serii znajdują się w Wołyńskim Muzeum Krajoznawczym, jedna pocztówka znajduje się w Muzeum Historii w Wołdymierzu Wołyńskim.

Jak widać chociażby po wołyńskiej serii, zainteresowania artysty są bardzo szerokie: są tu zamki (Ołyka, Dubno, Klewań, Ostróg, Łuck, Hubków), pałace (Wiszniewiec), budynki administracyjne (Krzemieniec, Łuck), świątynie (Międzyrzecz, Stepań, Począjów). W polu widzenia jego wszechobecny obiekt – szkice etnograficzne (wieś Werbce, podwórkowo w Perewalach, ulica w Wiszniewcu), przydrożne krzyże, nazywane na Wołyńni „figurami” (droga w powiecie dubieńskim, wieś Pelcza w powiecie dubieńskim), rzeki i jeziora (Świataż, Horyn, Ikwa), pamiętne miejsca (reduta Piłsudskiego).

Kilka pocztówek z wołyńskiej serii proponujemy naszym czytelnikom.

Етнограф, фольклорист, історик фотографії, майстер художнього, краєзнавчого, пейзажного, портретного жанрів, він був засновником і головою Віленського фотографічного товариства. Співпрацював із Йозефом Завадським, видавцем і друкарем, власником книгарні і друкарні у Вільні та Йозефом Жмігродським, фотографом, видавцем. Кілька десятків поштових листівок побачили світ у результаті їх співпраці: серія „Новоградок” (видавничка спілка Ян Булгак і Й.Жмігродський), кілька серій „Вільно” (Завадський і Булгак, друкарня).

До 1945 року Ян Булгак жив у Вільні, місті, яке дуже любив, якому віддав кращі роки свого життя і левову частку своєї творчої праці. У 1944 році згоріла його фототека, яка нараховувала понад десять тисяч фотографій; біля шести тисяч з них було присвячено місту Вільно і Віленщині. З 1945 року жив у Варшаві, того ж року тут пройшла його перша повоєнна виставка „Варшава 1945 р. на знімках Яна Булхака”. Загалом брав участь у 174 міжнародних виставках. У 1947 році був співзасновником Спілки польських фотографів-художників. Помер у Гжицьку 4 лютого 1950 року.

Ян Булгак – автор багатьох книг з фольклору, краєзнавства, історії фотографії, зокрема: „Великодні пісні на Мишніці (волочєбники)” (1911), „Фотografia” (1931), „Естетика світла” (1936), „Про перших віленських фотографів з XIX століття” (1939). Книгу спогадів „Край дитячих літ” проілюстрував власними світлинами кінця XIX – початку XX століття з життя Новогрудщини. Публікував свої статті і фотографії у журналах „Вестник фотографии”, „Rocznik ziem Wschodnich”, „Kalendarz ziem Wschodnich”, інших спеціалізованих журналах багатьох країн.

У його творчому доробку – альбоми кольорових таблиць „Гродно”, „Старий Львів”, „Вільно”, альбом-складанка „Університет Стефана Баторія у Вільні”; серія „Краєвиди литовські у фотографіях Яна Булхака”; „Краєвиди польські”, „Вільно у фотографіях Яна Булхака” (відомо десять серій); „Бібліотека державна ім.Врублевських у Вільні”, „Вільно. Монастир Святого Духа”, „Новоградок. Будино Міцкевича”, „Новоградок. Гора Мендoga”, „Шляхами Міцкевича. Парafialний костел”, „Волинь на знімках фотографа Я.Булгака”; тисячі

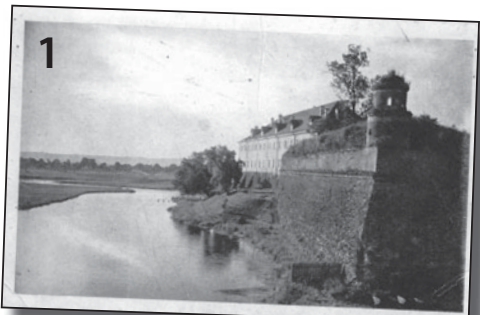
позасерійних світлин; частина – з підписами німецькою мовою. Географія його подорожей вражає: Друскеники, Гродно, Карпати, Кременець, Устилуг, Луцьк, Варшава, Степань, Оліка, Почаїв, Костухнівка, Львів, Клевань, Янова Доліна, Межиріч Острозький, Вишневець, Остріг, Дубно, Новогрудок, озеро Свіязь (наше та білоруське) і Нароч, Вільно, Віленщина, – десятки міст, містечок і сіл Білорусі, Литви, Польщі та України.

Кількість поштових листівок на основі світлин Яна Булхака, присвячених Волині, у відсотковому відношенні від усієї його спадщини не є значною, але це не зменшує їх вартості. Так, 1939 року, в друкарні „Książnica Atlas” у Львові вийшли позасерійні листівки: „Волинь. Типи зі Stepania”, „Волинь. Почаїв: ринок і лавра”, „Волинь. Янова Доліна. Робітники в каменоломнях”, „Редут Пилсудського під Костухнівою”, „Волинь. Кременець, вулиця Кравецька”, „Волинь. Замок Любарта в Луцьку”, „Устилуг. Пам'ятник святому Франциску” [на кладовищі]; Волинський краєзнавчий музей, інв. № DM-33210].

Подорож Яна Булхака Волиню у 1937-1939 роках знайшла відображення у серії з 21 поштової листівки під загальною назвою „Волинь на знімках фотографа Я.Булгака”, яка вийшла накладом у Луцькому відділенні Краєзнавчого повітового товариства в друкарні „Grafika”, Вільно. Деякі поштові листівки цієї серії зберігаються у фондах Волинського краєзнавчого музею, одна листівка є у збірці Володимир-Волинського історичного музею.

Як видно хоча б з волинської серії, коло зацікавлень митця дуже широке: тут і замки (Оліка, Дубно, Клевань, Остріг, Луцьк, Губків), і палаци (Вишневець), і адміністративні будівлі (Кременець, Луцьк), і храми (Межиріч, Степань, Почаїв). У полі зору його всюдисущого об'єктива – етнографічні замальовки (село Werbce, двір у Перевалах, вулиця у Вишневі), природні хрести, які на Волині ще називають „фігурами” (дорога в Дубнівському повіті, село Pelcza в Дубнівському повіті), ріки та озера (Свіязь, Горинь, Ikwa), пам'ятні місця (редут Пилсудського).

Кілька листівок з волинської серії пропонуємо увазі наших читачів.

1. Замок у Дубні над Іквою

2. Будино Центральної каси земельних спілок у Луцьку

3. Озеро Свіязь

4. Село Вербче у Костопільському повіті

Natalia PUZKAR, Iлона NESTORUK

Natalia PUZKAR, Iлона NESTORUK

Ślad po nim zaginął w 1939 roku. Його сліди загубилися у 1939 році

W Wołyńskim Obwodowym Archiwum Państwowym przechowywany jest unikalny dokument – gospodarzka księga wsi Chopnowej rejonu Kiwerce z dnia 1 kwietnia 1941 roku (w przededniu wojny, która została mianowana przez radziecką historiografię jako Wielka Wojna Ojczyźniana). Na każdym arkuszu księgi zostały wpisane wszystkie najważniejsze wskaźniki dotyczące ówczesnej gospodarki wiejskiej – skład i możliwości rodziny, posiadanie podstawowego bogactwa – ziemi, narzędzi rolniczych, żywności itp.

Znajduję wiadomości o rodzinie Poszwa, których wcześniej poszukiwałem. Jako pierwsza wpisana jest Warka Poszwa, córka Dorofeja, urodzona w 1910 roku. Świadczy to o tym, że ona była głową rodziny, nie jej mąż, którego nazwisko nosiła – Władysław Poszwa, syn Władysława, urodzony w 1913 roku. Jednak ten wpis został usunięty z listy i oznaczony: „Polak, nieobecny, IX. 1939 roku mobilizowany do wojska polskiego”. W tym czasie z rodziną mieszkała matka Warwary, Kateryna Pyłpczuk, córka Pyłpa, urodzona w 1882 roku oraz jej syn – Władysław Poszwa, syn Władysława, urodzony w 1934 roku.

Sądząc z wpisów do księgi gospodarzki, rodzina była uboga, ponieważ należało do nich tylko 0,95 ha ziemi, prawdopodobnie 1 ha odebrano im za czasów radzieckich. Pozostało jeszcze 0,15 ha łąki dla hodowli konia, krowy i cielęcia do jednego roku. Nie posiadali żadnych maszyn rolniczych.

Zastanawiam się nad wyda-

zeniem, które miało miejsce 70 lat temu. Chodzi mi o Władysława Poszwę, którego ślady zaginęły w odległym 1939 roku. Nie wiem, czy padł on od kuli faszystowskiej lub czerwonoarmijskiej, czy został pojmany przez nazistów lub ich ówczesnych sojuszników wschodnich. Dlaczego ślad po nim zaginął? A może trafił do jednego z obozów na kształt tego, który był położony w pobliżu Smoleńska? Powinno to zaciekawić również jego dalekich krewnych, którzy obecnie mieszkają w Kiwercach. Nie wspominając już o Mieczysławie Poszwie (w latach powojennych budował socjalizm gdzieś na Uralu i być może jeszcze żyje) i jego bezpośrednich potomkach – dzieciach, wnukach Władysława Poszwy.

Na stronach „Monitora Wołyńskiego” należy wspomnieć o jednym z tych, który został poślony do służby wojskowej w pierwszych dniach drugiej wojny światowej! Może ktoś wie cokolwiek o jego losie, chociażby ze wspomnień uczestników

tych wrześnieowych wydarzeń, które zachowały się w wielu rodzinach. Wie, przeczytaj i... da znać!

Walerian TYNCHUK

U Wołyńskomu oblasnomu derzawnomu archiwu zberigayetsya unikalnyy dokument – pogospodarska kniha sela Xopniv Kivercivskogo rayonu, datovana 1 kvitnya 1941 roku (naperedodni voiny, яку radianska istoriografiya narekla Velikoyu Vitchezyniyo). Na kozhnomu arkuši knigi zafiksuvani usi osnovni pokazniki, cho stoyuyetsya tohochasno silskoyu gospodarstvom: sklad i charakteristika sim'i, nayanivnist osnovnogo bogatstva – zemli, sil'hogospromanentu, zhivnosti tosho.

лавович, 1913 р. н. Щоправда, цей рядок викреслений і зроблено помітку: «поляк, відсутній, IX. 1939 р. мобілізований у польську армію». У сім'ї тоді ще жила мати Варвари, Пилипчук Катерина Пилипівна, 1882 р. н., і син – Пошва Владислав Владиславович, 1934 р. н.

Судячи з погосподарської книги, сім'я бідувала, бо ж за нею було закріплено лише 1,92 га землі, обрізаної до 0,95 га, очевидно, уже при радянській владі за рахунок забраного гектара ріллі. Залишалося ще 15 соток сінокошу, щоб прогодувати мерина, корову, теля до одного року. Якогось реманенту узагалі не мали.

Зупинюся на події понад 70-річної давності. Йтиметься про Пошву Владислава, чий сліди загубилися ще, 1939 році. Цікаво, чи він впаде від фашистської чи червоноармійської кулі, чи попов у полон до гітлерівців чи їхніх сідних на той час союзни-

ків? Чому жодних слідів про мобілізованого не лишилося? А раптом вони обірвалися у котромусь із таборів на кшталт того, що був неподалік Смоленська? Нехай і далекіх родичів, що мешкають нині в Ківерцях, це повинно зацікавити. Не кажу вже про Пошву Мечислава (у повоєнний час будував міщ соціалізму десь на Уралі і який ще, можливо, живий), а також про прямих його нащадків – дітей, онуків Владислава Владиславовича.

На сторінках «Волинського Монітора» варто згадати про одного з тих, кого покликав військовий обов'язок на поле борні у перші дні Другої світової! Можливо, хтось щось знає про його долю хоча б зі спогадів учасників тих вересневих днів, які збереглися у багатьох сім'ях. Знає, прочитає і... відгукнеться!

Валеріан ТИНЧУК

Колейны замач на przeszłość Łucka

Kamienica na skrzyżowaniu ulic Szewczenki i Słowackiego obecnie świeci pustymi oknami. Duży plakat na elewacji tylko podkreśla fakt, że z kamienicy zostali wysiedleni lokatorzy, a nowy właściciel czeka tymczasem na to, aż dom zostanie całkowicie zniszczony, żeby zbudować na jego miejscu nowy.

Nie jest to jedyne zagrożenie dla budynku – istnieje także plan poszerzenia ulicy jego kosztem. Jest to kolejne uśmiercenie ciekawego zabytku w mieście, mimo, że zniszczenie tego budynku to zamach na oryginalną część historii miasta.

Kiedyś w miejscu tego oryginalnego domu na skrzyżowaniu była parterowa drewniana budowla podzielona na część gospodarczą i mieszkalną. Drewniane były także sąsiadujące z nim budowle. Po likwidacji jarmarków na Placu Paradnym (teraz plac Teatralny) powstał park miejski. Pamięć o tym placu zachowała w swojej nazwie uliczka znajdująca się z tyłu. Podczas rozbudowy parku uliczka Paradna znalazła się w centrum uwagi i urząd miejski przyjął uchwałę dotyczącą jej wyglądu estetycznego, która zobowiązywała wszystkich właścicieli domów do tego, aby w miejscu drewnianych zbudowań postawić jednopiętrowe kamienice.

Właścicielka narożnego domu na skrzyżowaniu Paradnej (obecnie Słowackiego) i Starowłodzimierskiej (obecnie Szewczenki) zamówiła u miejscowego technika projekt kamienicy. Ale ani pierwszy, ani drugi, ani trzeci projekt nie został zaakceptowany przez urząd miejski. Ponieważ w Łucku wówczas nie było architekta, mąż właścicielki, za radą inżyniera-budowniczego W.Topolnickiego, zwrócił się do kijowskiego inżyniera-architekta Trachtenberga. Obejrzał on skrzyżowanie i biorąc pod uwagę to, że Starowłodzimierska była jedną z najbardziej prestiżowych ulic w mieście, zaproponował oryginalne rozwiązanie. Kamienica miała dwie główne, ale różniące się fasady. Od strony

ulicy Starowłodzimierskiej budynek miał występ i balkon. Po środku domu znajdowała się niewielka kopuła. Zbudowana w latach 1912-1913 kamienica stała się jedną z najlepszych narożnych budowli w Łucku. Czy warto więc usuwać tę część historii naszego miasta?

Waldemar PIASECKI,
członek Narodowego Związku Krajoznawców Ukrainy

Ще один замах на минувшину Луцька

Будинок на перехресті вулиць Шевченка і Словацького зараз "світить" порожніми вікнами. Великий плакат на фасаді тільки підкреслює той факт, що з будинку відселено жильців, а новий власник чекає поки він зовсім зруйнується, щоб звести на його місці новий.

Після ліквідації ярмарків на Парадній площі (тепер Театральна) і розпланування на ній міського парку, пам'ять про давню площу зберегла у своїй назві вулиця за ним. З розбудовою парку вулиця Парадна опинилась у центрі уваги і міська управа прийняла постанову про її естетичний вигляд, якою зобов'язала всіх домовласників замінити дерев'яних звести двоповерхові цегляні будинки.

Власниця кутового будинку на перехресті Парадній (тепер Словацького) і Староволодимирівської (нині Шевченка) замовила у місцевих техніків проект будівництва цегляного будинку. Але ні перший, ні другий, ні третій варіанти проекту не були схвалені міською управою. Оскільки у Луцьку на той час не було свого архітектора, то чоловік власниці, за порадою інженера-будівельника В.А.Топольницького, звернувся до київського інженера-архітектора Трахтенберга. Цей архітектор, ознайомившись на місці з перехрестям і врахувавши, що Староволодимирівська була однією з найпрестижніших в місті вулиць, запропонував оригінальне вирішення. Будинок мав два головних, але різних між собою, фасади. Зі сторони Староволодимирівської вулиці будинок мав виступ і балкон. Центр будинку виділяв невисокий купол на гранчастому барабані. Зведений у 1912-1913 роках, будинок став однією із краших кутових споруд у Луцьку.

Тож чи варто перекреслювати цю сторінку історії міста?

Валдмар ПІАСЕЦЬКИЙ,
член Національної спілки краєзнавців України

„Miody Pitne - 2011”: Łuczanie już po raz trzeci na Boże Narodzenie próbowali miodu pitnego i śpiewali wspólnie koledy

W minioną niedzielę na placu Teatralnym w Łucku tradycyjnie odbywał się regionalny konkurs miodów pitnych w ramach etno-festiwalu „Boże Narodzenie w Wołyńskiej Rodzinie”.

W tym dniu Łuczanie mogli posłuchać koled, spróbować miodu pitnego od miodowarów z różnych regionów Ukrainy, zrobić zapasy miodu na cały rok, kupić autentyczne ukraińskie amulety i wyszywaniki - czyli po prostu dobrze spędzić czas w bożonarodzeniowej atmosferze. Na pamiątkę święta każdy chętny mógł przynieść do domu Ogień Betlejemski, zapaliwszy swoją świecę od dużej woskowej świecy, która w ciągu dnia stała na placu. Została ona zrobiona specjalnie dla festiwalu przez wołyńskich pszczelarzy, a ogień z Ziemi Świętej przekazano przez wołyńskich plastunów.

Na regionalny konkurs „Miody Pitne - 2011”, który już po raz trzeci odbywa się w Łucku z inicjatywy Gildii Miodowarów Ukrainy, przyjechało blisko dwudziestu pszczelarzy z dziesięciu regionów Ukrainy, nie tylko zachodnich, ale także wschodnich - z obwodów odeskiego, charkowskiego, donieckiego itd.

Szef Gildii Miodowarów Ukrainy Wasyl Barabasz opowiedział, że festiwal miodów pitnych ma na celu odrodzenie zapomnianych ukraińskich tradycji miodosytniczych, a nie wyznaczenie najlepszych w konkursie.

„Nie mamy na celu konkretnie kogoś wyróżnić. Konkurs raczej ma charakter edukacyjno-metodyczny. Przyjeżdżamy w regiony i znajdujemy nowe nazwy i gatunki wśród wyrobów miejscowych pszczelarzy” - dodał Wasyl Barabasz, nagradzając dyplomami uczestników i zwycięzców konkursu. „To podziękowanie i szacunek za to, co robicie” - zwrócił się on do miodowarów.

Zwycięzców w miodowym konkursie wyznaczała specjalna komisja degustacyjna, która oceniała uczestników w czterech kategoriach. Członkowie komisji nie wiedzieli, czyje napoju próbują, ponieważ każda butelka oznaczona była tylko kolejnym numerem.

Liczy się więc tylko jakość i smak. Na przykład, jeden z organizatorów konkursu „Miody Pitne”, znany na Wołyniu pszczelarz Wołodimir Dmytruk co roku zajmuje w konkursie czołowe miejsca. Podobnie było i w tym roku.

„Питні меди - 2011”: Łuczani уже втретє на Різдво куштували медовуху і співали колядки

Минулої неділі на Театральному майдані у Луцьку традиційно проходив крайовий конкурс питних медів у рамках етнофестивалю „Різдво у волинській родині”.

„W ogóle w tym roku nie chciałem wystawiać swojego miodu do konkursu, bo gdy w Internecie podawałem wyniki konkursu, to robiono mi zarzut, że sam organizuję, daję łapówki jurorom i dlatego zajmuję czołowe miejsca. Zrezygnowałem wtedy z uczestnictwa w „Miodach Pitnych - 2011. Ale Wasyl Barabasz namówił mnie do udziału w konkursie. Nie przygotowywałem się, wziąłem ze stołu w swoim namiocie trzy butelki i dałem na konkurs. Nawet nie wiedziałem pod którym numerem jest moja produkcja. Proszę mi uwierzyć, nie interesuje mnie jakieś przekupstwo. Interesuje mnie uczciwa ocena” - przekonywał Wołodimir Dmytruk.

Zwycięzców wyznaczono w czterech kategoriach: „Miód niesycony bez dodania soków lub ziół aromatyzujących”, „Miód niesycony z dodaniem soków lub ziół aromatyzujących”, „Miód sycony bez dodania soków lub ziół aromatyzujących” i „Miód sycony z dodaniem soków lub ziół aromatyzujących”. Oprócz tego wyróżniono oryginalne etykiety do butelek z napojami miodowymi.

„W ogóle na Ukrainie istnieje ponad sto miodowych napojów, różniących się ze względu na smak, krystalizację, aromat itd. Nasze napoje znane są za granicą. Technologię ukraińskiego miodosytnictwa zachowujemy w tajemnicy” - powiedział głowa Gildii Miodowarów Ukrainy Wasyl Barabasz. „Na przykład Rosja ma siedem zakładów miodosytniczych i Instytut Napojów Miodowych, mimo to rosyjskim napojom miodowym będzie trudno konkurować z naszymi”.

Po zakończeniu konkursu „Miody Pitne - 2011” w ramach festiwalu „Boże Narodzenie w Wołyńskiej Rodzinie” na placu Teatralnym mieszkańcy miasta wraz z zespołami folklorystycznymi zaśpiewali wspólną koledę. Następnie trzeci dzień Bożego Narodzenia obchodzony był w Pałacu Kultury miasta Łucka, gdzie odbyły się bożonarodzeniowe wieczornice.

„Cього дня лучани мали змогу послухати і поспівати різдвяні колядки, спробувати медовуху від медоварів із різних регіонів України, зробити медові запаси на цілий рік, придбати автентичні українські обереги та вишиванки, просто гарно провести час у святковій атмосфері. На згадку про конкурс кожен бажачий мав змогу принести додому Віфлеємський вогонь, запаливши свою свічку від велетенської свічі, що стояла впродовж дня на майдані. До речі, воскова свічка була виготовлена спеціально до етнофестивалю волинськими бджолярами, а вогонь зі Святої землі передали волинські пластуни.

На регіональний конкурс „Питні меди - 2011”, який уже втретє проводиться у Луцьку з ініціатиwy Гильдії медоварів України, з'їхало близько двадцяти бджолярів із десяти регіонів України, і не лише західних, а й східних - із Одещини, Харківщини, Донеччини тощо.

Голова Гильдії медоварів України Василь Барабаш розповів, що фестиваль питних медів має на меті відродження забутих українських традицій медоваріння, а не визначення кращих з кращих у конкурсі.

„Ми не маємо на меті конкретно когось нагородити. Конкурс швидше має навчально-методичний характер. Ми приїжджаємо у регіони і відкриваємо нові імена серед бджолярів, - додав Василь Барабаш і нагородив дипломом учасників і переможців конкурсу. - Це знак подяки і поваги за те, що ви робите, - звернувся він до медоварів.

Переможців у медовому конкурсі визначала спеціальна дегустаційна комісія за бальною системою у чотирьох номінаціях. Члени комісії не здогадувалися, чий саме медовий напій вони кушують, адже кожна пляшка була позначена певним номером.

Приміром, один із організаторів конкурсу „Питні меди”, відомий на Волині бджоляр Воłodимир Дми-трук щороку посідає у кон-

курсі перші місця. Так трапилося і цього року.

„Я взагалі у цьому році не хотів виставляти свої напої на конкурс, бо коли в Інтернеті висвітлював результати конкурсу, то мені робили закиди, мовляв, сам організуєш, підкупляєш журі і тому займаєш перші місця. Тоді я відмовився брати участь у „Питних медах - 2011”. Але Василь Степанович (Барабаш - ред.) мене вмовив. Я, не готуючись, взяв зі столу своєї торгової палатки три екземпляри і дав на конкурс. Навіть не здогадувався під яким номером представлена моя продукція. Та й повірте, зовсім не цікаво займатися якимось підкупом. Цікаво, як тебе оцінять по-чесному, - запевнив Воłodимир Дмитрук.

Загалом же переможців визначили у чотирьох номінаціях: „Мед ставлений без додавання соків та ароматичних трав”, „Мед ставлений із додаванням соків та ароматичних трав”, „Мед варений без додавання соків та ароматичних трав” і „Мед варений із додаванням соків та ароматичних трав”. Окремі дипломи вручили за оригінальні етикетки на пляшках медових напоїв.

„В Україні існує більше ста різних медових напоїв: за смаком, за цукристістю, ароматом тощо. Наші напої уже відомі за кордоном. Технологія українського медоваріння знаходиться під великим секретом, - розповів голова Гильдії медоварів України Василь Барабаш. - Хоча Росія має сім медоварних заводів та Інститут медових напоїв, їхнім медовим напоєм буде важко конкурувати з нашими.

По завершенні конкурсу „Питні меди - 2011” у рамках фестивалю „Різдво у волинській родині” на Театральному майдані прозвучала спільна колядка мешканців міста із фольклорними колективами. Продовження святкування третього дня Різдва відбулося у Палаці культури Луцька під час різдвяних вечорниць.

Аніа ТЕТ
Здйєкця Воłodимыра Чомычца

Аніа ТЕТ
Фото Воłodимыра Хомича

Jazzowe koledy

Джазові колядки

Того жесzcze в Луцьку не було! 9 stycznia в niedzielę в Луцьку jazzmani zagrali koledy. Концерты zostaly zorganizowane przez polski Konsulat Generalny в Луцьку в współpracy ze lwowskim Stowarzyszeniem Artystycznym „Dzyga” oraz Lutsk Jazz Club.

Такого у Луцьку ще не було! 9 січня, у неділю, джазмени заграли колядки. Концерти були організовані Генеральним консульством Республіки Польща у Луцьку спільно із львівським мистецьким об'єднанням «Дзига» та Луцьким джаз-клубом.

Фото www.volynnews.com

«Schockolad» Фото Оксани БЛИЩИК

Warto podkreślić nie tylko to, że jazzmani wystąpili po raz pierwszy z koledami в Луцьку, ale – і co może najważniejsze – koncerty odbyły się, po raz pierwszy в historii, в świątyni obu obrządków Kościoła katolickiego – в катедрze greckokatolickiej і катедрze rzymskokatolickiej. Widzowie, może nie wszyscy, przyleli muzyków z wielkim wzruszeniem. Wiemy wszyscy – większość po raz pierwszy miała okazję zapoznać się z koledami wykonanymi inaczej – в jazzowej aranżacji.

W koncertach wystąpili wspólnie jazzowi muzycy polscy i ukraińscy, którzy od wielu lat współpracują ze sobą, а kilku muzyków z ukraińskiego zespołu „Schockolad” było stypendystami Gaude Polonia polskiego ministra kultury.

Muzycy przedstawili zaledwie fragment współ-

nych osiągnięć jazzowych środowisk polskich i ukraińskich. Zaprezentowano nowe płyty z koledami polskimi, ukraińskimi i angielskimi – „Cradle Songs” в wykonaniu grupy в składzie: Karolina Beimick – vocal, violin, Dana Vynnytska – vocal, Konrad Zemler

– gitar, Michał Jaros – double bass, і pływę „Szczedry wiczir z dobrym jazzem” в wykonaniu grupy „Schockolad” в składzie: Iwanka Czerwińska – vocal, Dana Vynnytska – vocal, Anastasiya Litvynuk – piano, Igor Gnydyn – drums, Andrij Kogan – bass, Michał Balog – saxophone.

I jeszcze jedno. Miałem okazję – jak my wszyscy – słuchać od wczesnego dzieciństwa koled, śpiewanych przez najbliższych, в kościołach, ale по tych dwóch koncertach wiem jedno – жесzcze nigdy nie slyszalem tak wielkiego ładunku macierzyństwa, jakie występowały dwie dziewczyny з України і jedna з Polski... І не chodzi wyłącznie о emocije, ale о umiejętność występiania jednej з największych tajemnic, która towarzyszy Bożemu Narodzeniu і całej naszej cywilizacji.

В концертах взяли участь українські та польські джазові музиканти, які вже багато років поспіль працюють разом, а декілька музикантів з української групи „Schockolad” отримували стипендію Gaude Polonia, надану польським міністром культури.

Музиканти представили лише частину спільних досягнень польського та українського джазових середовищ. Відбулась презентація нового альбому з українськими, польськими і англійськими колядками – „Cradle Songs” у виконанні групи у складі: Кароліна Баймік – вокал, скрипка, Дана Вінницька – вокал, Конрад Землер – гітара, Міхал Ярос – контр-

вокал, Анастасія Литвінук – фортепіано, Ігор Гнідин – ударні, Андрій Коган – бас, Міхал Балог – саксофон.

Ще значачу одну важливу річ. У мене була можливість, як і в більшості людей, з раннього дитинства слухати колядки у виконанні рідних, також слухав їх у храмах, однак після вищевказаних двох концертів переконався у тому, що діє ніколи не траплялося чути такого потужного заряду материнства, яке було у співі двох дівчат з України і однієї з Польщі... Я не маю на увазі виключно емоції, а здатність передачі співом одну з найбільших Божих таємниць, яка супроводжує Різдво і всю нашу цивілізацію.

Logos for TVP 1, TVP 2, and TWP POLONIA.

Table with 2 columns: Time and Program Name. Includes 'Понеділок 17 січня' and 'ПЕРШИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ'.

Table with 2 columns: Time and Program Name. Includes '15.25 Діловий світ. Агросектор' and 'СТБ'.

Table with 2 columns: Time and Program Name. Includes '06.10 "Документальний детектив"' and '5 КАНАЛ'.

Table with 2 columns: Time and Program Name. Includes '06.15, 10.15, 13.20, 15.05, 17.20, 18.55, 23.50' and 'TVP POLONIA'.

Table with 2 columns: Time and Program Name. Includes '07.00 "Кава або чай?"' and 'POLSAT'.

Table with 2 columns: Time and Program Name. Includes '06.00 Вставай! Граємо!' and 'TWP POLONIA'.

Table with 2 columns: Time and Program Name. Includes '06.05 "Дні сторони медалі"' and 'TWP POLONIA'.

Table with 2 columns: Time and Program Name. Includes '07.05 "M.A.S.H."' and 'TWP POLONIA'.

У Луцьку вийшла друком книга «Пам'ятки археології Луцького району Волинської області», авторами якої є волинські археологи Михайло Кучинко та Олексій Златогорський.

У Луцьку została wydana książka «Zabytki archeologiczne rejonu luцьkiego в obwodzie wołyńskim». Autorami tego opracowania są волинські археологи Михайло Кучинко і Олексій Златогорський.

PRACA: Łuck. Wołyń. Ukraina. Polska. РОБОТА: Луцьк. Волинь. Україна. Польша

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги
архітектор	1500	Оплата праці відрядно-преміальна
брокер	1500	Наявність власного автомобіля
бруківник	3500	попередньо телефонувати
бухгалтер	1000	знання складського обліку.
бухгалтер (з дипломом спеціаліста)	1100	бажання працювати
вальцювальник сировини та напівфабрикатів	1200	без шкідливих звичок
верстатник широкого профілю	1300	без шкідливих звичок, наявність посвідчення
верстатник широкого профілю	1500	відповідальність
виконавець робіт	1200	гідротехнічні роботи
виконавець робіт	1200	загально-будівельні роботи
виконавець робіт	1200	роботи з теплопостачання
водій автомобіля 2, 1 класу (автобуси)	1500	виїзди на концерти, відповідальність, порядність
водій автомобіля 3, 2, 1 класу (автомобілі (крім вантажних), таксі та автофургони)	1500	направляти на співбесіду з 10 до 17 години, попередньо телефонувати.
водій автомобіля 3, 2, 1 класу (важкі вантажні автомобілі з великою вантажопідйомністю та вантажні)	930	попередньо телефонувати
водій автомобіля 3, 2, 1 класу (важкі вантажні автомобілі з великою вантажопідйомністю та вантажні)	930	без шкідливих звичок, поїздки по Україні
водій автотранспортних засобів	2000	попередньо телефонувати, відповідальність
водій тролейбуса	1500	відповідальність
водолаз	1442	Наявність посвідчення.
В'язальник трикотажних виробів та полотна	1000	виготовлення трикотажних виробів, відрядна система оплати праці, наспівбесіду звертатись з 9.00 до 12.00
геодезист	1500	Оплата праці відрядно-преміальна
головний бухгалтер	2500	Направляти із знанням імпорту та автоперевезеннями, попередньо телефонувати.
головний енергетик	1950	відповідальне ставлення до роботи
директор комерційний	1000	Співбесіда назначається після розгляду резюме, попередньо телефонувати.
економіст	1200	спеціаліст з планово-договірної роботи
економіст з планування	1500	бажано вміння працювати в 1-с бухгалтерії, відповідальність
експедитор	2000	попередньо телефонувати, відповідальність, розвозити продовольчі товари по магазинах, матеріальна відповідальність
електрик цеху	1000	робота в рибному цеху, заробітна плата за домовленістю.
Електрогазоварник	1500	без шкідливих звичок
Електрогазоварник	1500	зварювальні роботи по Україні
електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	1500	відповідальність
Електрозварник ручного зварювання	1700	без шкідливих звичок
електромеханік	922	відповідальне ставлення до роботи
електромеханік з ліфтів	1500	попередньо телефонувати, наявність посвідчення

Посада	З/П	Вимоги
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустановок	2000	розуміння системи PLC, навчання на робочому місці
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустановок	1300	без шкідливих звичок
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустановок	1000	обов'язкова 4 група допуску
електромонтер контактної мережі	1400	без шкідливих звичок
жильовальник м'яса та субпродуктів	1500	без шкідливих звичок, можливе стажування на виробництві
завідувач господарства	930	відповідальність
завідувач складу	1800	сільськогосподарська техніка, досвід управління персоналом
закрійник	1500	пошиття спецодягу
закрійник	930	знання розкрійного обладнання, вміння розкладати лекала і кроїти вироби, досвід роботи з трикотажем, звертатись за адресою в приміщення заводу "Іскра", попередньо телефонувати і запитувати Вознюк Олену, Ісцук Наталію
закрійник	1000	на співбесіду звертатись з 9.00 до 12.00
зачищувач	1000	Попередньо телефонувати, зачищувач будівельних споруд.
землекоп	1500	копати ями на кладовищі, без шкідливих звичок
землекоп	1500	копати ями на кладовищі, без шкідливих звичок
зуборізьник	1500	можливе навчання на виробництві, відповідальність
інженер	1500	направляти із знанням програм АВК, АВТОКАД.
інженер з якості	1200	спеціаліст з контролю за якістю
інженер із стандартизації	1000	Направляти комунікабельних, документознавства.
інженер-електронік	1150	вміння ремонтувати телерадіообладнання
інженер-енергетик	1200	знання документації, робота в рибному цеху, заробітна плата за домовленістю.
інженер-енергетик	1000	попередньо телефонувати
інженер-землепорядник	1100	ненормований робочий день, робота в польових умовах, відрядження, проживання в м.Луцьку
інженер-конструктор	980	Направляти із знанням програм Автокад; АВК
інженер-конструктор (електротехніка)	1500	електротехніка
інженер-технолог	1500	відповідальність, інженер-технолог (електрик)
інженер-технолог (хімічні технології)	1200	хімічні технології
Інструктор спортивного з туристичного супроводу (за видами туризму)	1000	режим роботи згідно з роботою спортивного залу, бажання навчатися, інструктор з аквафітнесу
Інструктор спортивного з туристичного супроводу (за видами туризму)	930	режим роботи згідно з роботою спортивного залу, бажання навчатися, інструктор з плавання
Інструктор спортивного з туристичного супроводу (за видами туризму)	930	режим роботи згідно з роботою спортивного залу, бажання навчатися, інструктор з фітнесу
касір торговельного залу	1200	робота в гіпермаркеті, відповідальність, чесність, комунікабельність
комірник	922	відповідальне ставлення до роботи
комплектувальник товарів	1220	Попередньо телефонувати.
Кондуктор громадського транспорту	1170	без шкідливих звичок
контролер верстатних та слюсарних робіт (верстатні роботи)	1500	відповідальність
контролер зварювальних робіт	1500	відповідальність
косметик	930	режим роботи згідно з роботою салону краси, бажання навчатися
кравець	1000	відповідальність
кухар	1000	попередньо телефонувати, заробітна плата від 1000 до 1500 грн.
кухар	950	направляти тільки з досвідом роботи
кухар	1500	відповідальне ставлення до роботи
кухар	1200	попередньо телефонувати, робота в барі

Посада	З/П	Вимоги
кухар	922	Направляти комунікабельних, відповідальних.
кухар	930	охайність, старанність
кухонний робітник	930	досвід роботи в закладах громадського харчування
кухонний робітник	922	допомога кухарю на кухні (чистка, миття овочів)
листоноша	1070	відділення поштового зв'язку Луцьк-17 (матеріально-відповідальна особа, доставка пошти, пенсій, товарів народного споживання)
лікар загальної практики-сімейний лікар	1544	Наявність сертифіката спеціаліста.
лікар загальної практики-сімейний лікар	1544	наявність сертифіката спеціаліста.
лікар-лаборант	1382	Наявність сертифіката.
лікар-отоларинголог	1237	наявність сертифіката спеціаліста.
лікар-педіатр	1150	Комунікабельність, кваліфікованість, попередньо телефонувати
лікар-педіатр	1156	Наявність сертифікату, 2,0 ст.
лікар-терапевт	1037	Наявність сертифікату.
майстер	930	режим роботи згідно з роботою салону залу, бажання навчатися, майстер з депіляції
майстер	1200	вміння ремонтувати мобільні телефони
Маляр	1500	відповідальність
Маляр	1200	Відповідальне ставлення до роботи.
маляр-штукатур	1100	направляти тільки з досвідом роботи маляра-штукатура (плиточника)
машиніст екскаватора	930	екскаватор "Рачок", наявність посвідчення
машиніст компресорних установок	1000	без шкідливих звичок
Машиніст крана автомобільного	1500	домовитись про співбесіду за телефоном 25-51-93 (Валентина Федорівна)
Машиніст крана автомобільного	1000	направляти на співбесіду з 10 до 17 год.
машиніст насосних установок	1400	робота з насосними установками промислової каналізації, виконання слюсарно-ремонтних робіт
машиніст насосних установок	1400	робота з насосними установками промислової каналізації, виконання слюсарно-ремонтних робіт, наявність посвідчення
машиніст холодильних установок	1300	відповідальне ставлення до роботи.
робота з аміачними речовинами		
менеджер (управитель) з постачання	2000	попередньо телефонувати
Менеджер (управитель) з реклами	1000	комунікабельність, досвід ділового спілкування
Менеджер (управитель) з реклами	930	можливо без досвіду роботи, помічники менеджерів з реклами, активні, відповідальні
Менеджер (управитель) з реклами	930	можливо без досвіду роботи, помічники менеджерів з реклами, активні, відповідальні
Менеджер (управитель) з реклами	930	можливо без досвіду роботи, помічники менеджерів з реклами, активні, відповідальні
менеджер (управитель) із збуту	1500	попередньо телефонувати, комунікабельність,
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустановок	2000	розуміння системи PLC, навчання на робочому місці
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустановок	1300	без шкідливих звичок
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустановок	1000	обов'язкова 4 група допуску
електромонтер контактної мережі	1400	без шкідливих звичок
жильовальник м'яса та субпродуктів	1500	без шкідливих звичок, можливе стажування на виробництві
завідувач господарства	930	відповідальність
завідувач складу	1800	сільськогосподарська техніка, досвід управління персоналом
закрійник	1500	пошиття спецодягу

Потребуєш юридичної допомоги на території Польщі, Німеччини...!?
До Ваших послуг - адвокати на Україні.

Potrzebujesz pomocy prawnej na terenie Polski, Niemiec...!?
Adwokaci i radcy prawni są pod twoją ręką na Ukrainie. Dzwon!
Służymy pomocą

Kancelaria Prawna
Król i Partnerzy
Spółka Partnerska
Adwokatów Prawnych

Infolinia: 0 801 00 33 45
www.kancelaria-król.pl
Punkt informacyjny:
+ 38 067 730 61 84
+ 38 63 794 70 09

Крім того є багато інших вакансій, за додатковою інформацією звертатися за адресою:
м. Луцьк, вул. Ярошука, 2 тел. 72-72-58, 24-92-68

РІЗДВЯНИЙ КОНЦЕРТ НЕЙ, КОЛЕДО -КОЛЯДО!

КАТЕДРА СВ. ПЕТРА І ПАВЛА

ЛУЦЬК
16 січня 2010р.
НЕДІЛЯ 12:30

Генеральне консульство
Республіки Польща у Луцьку
Римо-католицька парафія
Святих Апостолів Петра і Павла у Луцьку
Товариство польської культури
на Волині ім. Еви Фелінської

“Wołyń – Lubelszczyzna” “Волинь – Люблінщина”

Чительниці „Monitora Wołyńskiego” і слухачі українсько-польського програму радіо „Po obu stronach Bugu” обwodowej stacji radiowej wiedzą już o tym, że regularnie przeprowadzamy różne konkursy. W ciągu ostatnich trzech lat zorganizowaliśmy cztery kreatywne konkursy: „Polska naszym sąsiadem”, „Łuck – Lublin: siostrzane miasta”, „Juliusz Słowacki wieszczam Ukrainę” i „Fryderyk Chopin – kompozytor i pianista”. Te intelektualne zmagania wywołują prawdziwe zainteresowanie nie tylko w kręgu uczniów, lecz także wśród osób w podobnym wieku.

Zwycięzcy są zawsze godnie uhonorowani przez jury. Otrzymują dyplomy, podziękowania, prezenty. Wyróżnienia są wręczane w Domu Medialnym Wołyńskiej Obwodowej Kampanii Radia i Telewizji.

Dzisiaj podajemy nowe pytania konkursowe:

Konkurs będzie przebiegał w trzech etapach. Odpowiedzi można wysyłać na wszystkie pytania w całości lub przy każdym etapie odrębnie. Zwycięzcy zostaną wyróżnieni przez jury – w prezencie dostaną aparaty fotograficzne, odbiorniki radiowe, sprzęt elektroniczny, obrazy, nagrody książkowe. Główną nagrodą konkursu jest telewizor.

Pytania etapu I

1. W którym roku Wołyń po raz pierwszy zawarł przyjazne stosunki z województwem lubelskim? Kto podpisał tę umowę? Kiedy partnerskie kontakty zostały wznowione?
2. Kiedy na terenie Polski powstało województwo lubelskie? Ile reform administracyjnych przeprowadzono w ciągu ostatnich 30 lat?

3. Kto z wołyńskich poetów tłumaczy dzieła swoich lubelskich kolegów?

Pytania etapu II

1. Które miasta i rejony naszego regionu współpracują z polskimi? Które z tych związków są szczególnie owocne?

2. Co wiecie Państwo o najpotężniejszych przedsiębiorstwach przemysłowych Wołynia i województwa lubelskiego? Od ilu lat funkcjonuje kopalnia „Bodanka” i jaka kopalnia obecnie jest budowana w Nowowołyńsku?

3. Proszę wymienić kilka amatorskich i zawodowych zespołów Wołynia, które odwiedziły tereny polskie i polskich kolegów, którzy występowali na Wołyniu. Jeśli osobście uczestniczyliście w tych występach, prosimy podzielić się wrażeniami.

Pytania etapu III

1. W których miejscowościach przygranicznych na Wołyniu odbywają się Europejskie Dni Dobrosąsiedztwa? Proszę wymienić wioski Wołynia i Lubelszczyzny, gdzie znajdują się pomniki ku czci ofiar konfliktów etnicznych z okresu II wojny światowej.

2. Z kim z polskich partnerów współpracuje Wołyński Uniwersytet Narodowy imienia Lesi Ukrainki, Wołyńskie Muzeum Krajoznawcze i Wołyńskie Archiwum Obwodowe?

3. W repertuarze których wołyńskich piosenkarzy są polskie piosenki i utwory muzyczne?

Na Państwa odpowiedzi czekamy do 19 lutego. Listy z oznaczeniem „Konkurs radiowy Wołyń – Lubelszczyzna” prosimy wysłać na adres: Radio Wołyńskie, ul. Wynnyczenki 17, m. Łuck.

Читачі газети “Волинський монітор” та слухачі українсько-польської програми “Обабіч Бугу” обласного радіо уже знають про регулярне проведення різних вікторин. Упродовж останніх трьох років було організовано чотири творчі конкурси: “Наш сусід – Польща”, “Луцьк-Люблін – міста-побратими”, “Юліуш Сłowacki – співець України” та “Фредерік Шопен – композитор і піаніст”. Ці інтелектуальні змагання викликають велике зацікавлення не тільки в учнів, а й у людей старшого віку.

Переможці були достойно шановані. Журі конкурсу їх відзначило дипломами, подяками, подарунками. Нагородження відбувалися у медіа-домі ВОДТРК.

Сьогодні пропонуємо запитання до нового конкурсу.

Він буде проводитися у три тури. Відповіді можна надсилати на усі запитання або лише на певний тур. Журі, відповідно, захопить переможців нагородами – фотоапаратами, радіоприймачами, електроприладами, картинками, бібліотечками літератури. Суперприз конкурсу – телевизор.

Запитання I туру

1. У якому році Волинь уперше налагодила дружні зв'язки із Люблінським воєводством? Хто тоді підписував цю угоду? Коли дружні контакти було відновлено?

2. Коли на терені Польщі було утворене Люблінське воєводство? Скільки адміністративно-територіальних реформ тут відбулося упродовж останніх 30 років?

3. Хто з волинських поетів перекладає твори своїх польських колег?

Запитання II туру

1. Які міста і райони нашого краю співпрацюють із польськими? У кого ці зв'язки є особливо плідними?

2. Що Ви знаєте про найбільші промислові підприємства області й Люблінського воєводства? Скільки років працює шахта “Боданка” і яке підземне підприємство зараз будується у Ново-волянську?

3. Назвіть декілька мистецьких і самодіяльних колективів Волині, що побували з гастролями за Бугом, і польських, які відвідали наш край. Якщо Ви особисто брали участь у цих поїздках, напишіть про свої враження.

Запитання III туру

1. У яких прикордонних населених пунктах Волині відбуваються Європейські дні добросусідства? Назвіть села Волині й Люблінщини, де встановлено пам'ятники на честь загиблих у міжнічних конфліктах періоду II світової війни?

2. З якими польськими партнерами співпрацюють ВНУ імені Лесі Українки, Волинський краєзнавчий музей та наш обласний архів?

3. У репертуарі яких волинських артистів є польські пісні та музичні твори?

На Ваші відповіді чекаємо до 19 лютого. Листи просимо надсилати на адресу: Волинське радіо (з поміткою “Радіовікторина “Волинь – Люблінщина”), вул. Винниченка, 17, м. Луцьк.

Z okazji Jubileuszu 85-lecia urodzin serdecznie życzymy szczęścia, zdrowia i wszystkiego najlepszego naszej Kochanej Jubilatce **Wandzie Rad** – długoletniej członkini Stowarzyszenia Kultury Polskiej im. Ewy Felińskiej na Wołyniu.

SKP im. Ewy Felińskiej na Wołyniu

Dofinansowano ze środków Senatu RP dzięki pomocy Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie” Дофінансовано на кошти Сенату РП при допомозі Фондації «Допомога Полякам на Сході»